

บรรณานุกรม

หนังสือ

วิจิตร ระวิวังศ์. ไทยแลนด์ธุรกิจ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์พีชชีเนิสพับลิเคชั่น (ประเทศไทย). 2525.

นราศรี ไววนิชกุล. ระเบียบวิธีวิจัยธุรกิจ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2525.

สมพงษ์ เกษมสิน. การบริหารงานบุคคลแผนใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช. 2519.

อดุลย์ จาตุรงค์กุล. พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ธรรมศาสตร์. 2526.

อุทัย หิรัญโต. หลักการบริหารงานบุคคล. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์พระพัฒนา. 2523.

สมยศ นาวิการ. การบริหาร. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ดวงกมล. 2522.

ส่งศักดิ์ ทิฉิราม. กัญญา ลินทรัดนศิริกุล. ชัยโรจน์ ชยวิวัฒนาบุตร. สถิติเศรษฐศาสตร์และธุรกิจ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์รุ่งศิลป์การพิมพ์ (1977). 2527.

ดวงใจ วิสกุล. มารศรี ผลาชีวะ. สุภาพ เดชะรินทร์. สรชัย พิศาลบุตร. สถิติธุรกิจ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2526.

หน่วยสวัสดิการศาลแรงงานกลาง. รวมกฎหมายแรงงาน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม. 2524.

จุมพล สวัสดิการ. หลักการบริหารและมนุษย์สัมพันธ์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สุวรรณภูมิ. 2520.

เสนาะ ตีเยาว์. การบริหารบุคคล. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ธรรมศาสตร์. 2519.

เอกสารอื่น ๆ

นิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย. การ "การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย" กรุงเทพมหานคร:
นิคมอุตสาหกรรมบางชัน. 2527.

——. การ "พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522". กรุงเทพ-
มหานคร: การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย. 2524.

สัมภาษณ์

สถาพร พริยะพงศ์. ผู้จัดการนิคมอุตสาหกรรมบางชัน. สัมภาษณ์. 21 เมษายน 2528.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Books

- Flippo, Edwin B. Principles of Personnel Management. 2th ed.
Tokyo: Kogakasha Company Ltd., 1962.
- Robbins, Stephen P. Personnel the Management of Human Resources.
Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, 1978.
- Yoder, Deal. Personnel Principles and Policies. 2nd ed. Englewood
Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, 1959.
- Herzberg, Frederick. The Motivaton-Hygiene Concept and Problems of
Manpower. New York: Personnel Administration, 1964.
- . Work and the Nature of Man. Cleveland: World Publishing
1966.
- Herzberg Frederick, Mausner Bernaro, Synderman Barbara. The
Motivation to Work. New York: Wiley, 1959.
- Foster Charles R. Psychology for Life Adjustment. Chigago:
American Technical Society, 1952.
- Kendler Howard H. Basic Psychology. New York: Appleton Century-
Crofts Company, 1963.

ภาคผนวก ก.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามด้านผู้บริหาร

เพศ

1. ลักษณะของกิจการ และการดำเนินงานของท่านเป็นแบบ
2. ระยะเวลาที่เปิดดำเนินการ ปี
3. สาเหตุที่มาตั้งโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมบางชั้น เพราะ
4. สถานที่ทำงานภายในโรงงานของท่าน มีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่คนงานอะไรบ้าง
..... มีระบบถ่ายเทอากาศที่ดี
..... มีระบบขจัดเขม่าและควัน
..... มีระบบป้องกันเสียงอีกที่กจากเครื่องจักร
..... มีแสงสว่างเพียงพอ
..... สถานที่ทำงานจัดให้มีความสะอาดอยู่เสมอ
..... มีระบบป้องกันน้ำท่วม
..... สถานที่ทำงานไม่คับแคบ เพียงพอแก่การทำงาน
..... มีเครื่องมือป้องกันอันตรายจากเครื่องจักร
5. ในด้านอาหาร ท่านมีการจัดให้มีโรงอาหาร
..... มี ไม่มี
5.1 จัดบริการอาหารให้คนงานโดยไม่คิดเงิน
..... จัด ไม่จัด
5.2 ถ้าไม่จัดบริการอาหารโดยไม่คิดเงิน ท่านจัดบริการอาหารราคาถูกขายแก่คนงาน
..... จัด ไม่จัด
6. มีน้ำดื่มให้คนงาน
..... มี ไม่มี
ถ้ามี จัดโดยวิธี
7. มีห้องน้ำเพียงพอแก่คนงานหรือไม่
..... เพียงพอ ไม่เพียงพอ

8. มีห้องพยาบาลเพื่อปฐมพยาบาลแก่คนงานหรือไม่

..... มี ไม่มี

ถ้ามี มีแพทย์ คน พยาบาล คน
และจัดให้มีแพทย์ หรือพยาบาลตลอดเวลาทำงานหรือไม่

..... จัด ไม่จัด

9. ท่านมีการแจกชุดทำงานแก่คนงานหรือไม่

..... แจก ไม่แจก

9.1 แจกชุดทำงาน ชุด / ต่อปี

10. ท่านมีหอพักให้คนงานอยู่อาศัยหรือไม่

..... มี ไม่มี

ถ้าจัด มีจำนวนหอพักเพียงพอหรือไม่

..... เพียงพอ ไม่เพียงพอ

11. ท่านมีระบบสหกรณ์ให้คนงานหรือไม่

..... มี ไม่มี

ถ้ามี มีสหกรณ์ดังนี้ คือ

12. ท่านอนุญาตให้คนงานลาไปอุปสมบทโดยให้เงินเดือนระหว่างอุปสมบทหรือไม่

..... ให้ ไม่ให้

หากให้ ท่านให้ทุกคนหรือไม่

..... ให้ อื่น ๆ ระบุ

13. ท่านจ่ายเงินเดือนให้แก่ลูกจ้างหญิงที่ลาไปคลอดบุตรหรือไม่

..... ให้ ไม่ให้

หากให้ ท่านให้แก่คนงานหญิงทุกคนหรือไม่

..... ให้ทุกคน อื่น ๆ ระบุ

ท่านให้ลาคลอดได้ วัน

14. ท่านจ่ายเงินช่วยเหลือด้านประเพณีพิธีกรรมต่าง ๆ เช่น งานศพ งานแต่งงาน ฯลฯ ให้แก่คนงานหรือไม่

..... ให้ ไม่ให้

ถ้าให้ กรุณายกตัวอย่าง เช่น

15. ท่านมีพาหนะรับ-ส่งพนักงานหรือไม่
 มี ไม่มี
 ถ้ามี จำนวนพาหนะ คัน
16. ท่านจัดสวัสดิการด้านสันตนาการ เช่น จัดไปเที่ยวต่างจังหวัด สร้างสนามกีฬา หรือไม่
 มี ไม่มี
 ถ้ามี ตัวอย่างเช่น
17. ท่านจ่ายเงินสมทบกองทุนเงินทดแทนหรือไม่
 จ่าย ไม่จ่าย
 ถ้าไม่จ่าย เพราะ
18. ท่านจัดสวัสดิการให้พนักงานทุกคนเท่าเทียมหรือไม่
 เท่าเทียม ไม่เท่าเทียม
 ถ้าไม่เท่าเทียม เพราะ
19. จากที่ท่านจัดให้มีระบบสวัสดิการดังกล่าวจาก (ข้อ 4 - 18) และกำลังพัฒนามีผลทำให้พนักงานมีความกระตือรือร้น เอาใจใส่ในการทำงานหรือไม่
 มีผล ไม่มีผล
20. จากความกระตือรือร้นของพนักงาน มีผลทำให้ของเสียลดลงหรือไม่
 ลดลง ไม่มีผล
 ถ้าไม่ลดลง เพราะ
21. ท่านคิดว่าจะจัดให้มีระบบสวัสดิการที่ดีเพิ่มเติมจากที่กล่าวมา
 ก)
 ข)
 ค)

.....
 ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ

แบบสอบถามด้านพนักงาน

เพศ

1. ปัจจุบันท่านเป็นพนักงานประเภท
..... รายวัน รายเดือน
- 1.1 ท่านมีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัด
- 1.2 การศึกษาของท่านจบชั้น
- 1.3 สถานภาพการสมรส
..... โสด หม้าย
..... หย่า แต่งงานแล้ว
..... แยกกันอยู่
- 1.4 ท่านทำงานวันละ ชั่วโมง ตั้งแต่เวลา ถึง
2. ผู้บริหารจัดหาไม้ค้ำไว้สำหรับพนักงานหรือไม่
..... จัด ไม่จัด
ถ้าจัด โดยวิธี
3. ผู้บริหารจัดให้มีโรงอาหารที่ขายอาหารราคาถูกหรือไม่
..... จัด ไม่จัด
หากไม่จัด คนงานรับประทานอาหารอย่างไร
..... ซื้อหากันเอง
..... นำมาจากที่บ้าน
..... ช่วยกันจัดหามา
..... อื่น ๆ ระบุ
4. ผู้บริหารจัดให้มีห้องน้ำพร้อมทั้งมีเครื่องสุขภัณฑ์หรือไม่
..... จัดให้ครบทุกอย่าง ไม่จัดให้ครบทุกอย่าง
สิ่งที่ยขาด คือ
5. ท่านเคยได้รับการตรวจสุขภาพ ร่างกาย จากแพทย์ประจำหรือแพทย์ ที่จัดหามาให้บ้างหรือไม่
..... เคย ไม่เคย
หากเคย จัดให้ปีละ ครั้ง โดยวิธี

6. เมื่อเวลาพนักงานเจ็บป่วย หรือประสบอุบัติเหตุในขณะที่ทำงาน ผู้บริหารเคยช่วยเหลือในการรักษาพยาบาลบ้างหรือไม่
- ช่วยเหลือ ไม่ช่วยเหลือ
- ถ้ามีความช่วยเหลือ ให้ความช่วยเหลือโดยวิธี
7. ผู้บริหารให้ความช่วยเหลือทางด้านที่อยู่อาศัย เช่น หอพัก โดยไม่คิดค่าเช่าหรือไม่
- ให้ ไม่ให้
- ถ้าไม่ให้ ท่านพักอาศัยที่
8. จัดให้มีสหกรณ์สำหรับคนงาน เช่น ขายสินค้าในราคาถูก ให้อุบัติภัยในอัตราดอกเบี้ยต่ำ
- ไม่มี มี
9. ผู้บริหารจัดให้มีสวัสดิการด้านสันทนาการ เช่น สร้างสนามกีฬา นำไปเที่ยวต่างจังหวัด เป็นต้น
- มี ไม่มี
- ถ้ามี สวัสดิการต่าง ๆ เหล่านี้ คือ
10. ผู้บริหารอนุญาตให้คนงานลาไปอุปสมบทโดยให้เงินเดือนระหว่างอุปสมบทหรือไม่
- ให้ ไม่ให้
- ถ้าให้ โดยวิธี
11. ผู้บริหารจ่ายเงินเดือนให้แก่คนงานหญิงที่ลาไปคลอดบุตรทุกคนหรือไม่
- ให้ ไม่ให้
- ถ้าให้ ให้ลาคลอด วัน และมีเงินช่วยเหลือหรือไม่
- มี ไม่มี
- ถ้ามี จำนวนเงิน บาท
12. ผู้บริหารจ่ายเงินช่วยเหลือด้านพิธีกรรม เช่น งานศพ งานแต่งงาน ฯลฯ ให้แก่คนงานหรือไม่
- จ่าย ไม่จ่าย
- ถ้าจ่าย จ่ายให้เป็นจำนวนเงิน บาท ในพิธีกรรม
13. ผู้บริหารจัดให้สถานที่ทำงานในโรงงานให้เหมาะสม เช่น จัดให้มีเครื่องมือป้องกันอันตรายต่าง ๆ จัดให้มีอุณหภูมิที่เหมาะสม เสียรบกวน ฯลฯ น้อยหรือไม่
- จัด ไม่จัด
- ถ้าจัด เช่น

14. ผู้บริหารเคยให้ชุดทำงานหรือไม่
 ให้ ไม่ให้
 ถ้าให้ ปีละ ชุด
15. ทางด้านผู้บริหารจัดให้พาหนะหรือรถรับ-ส่ง สำหรับพนักงานหรือไม่
 จัด ไม่จัด
 ถ้าจัด ท่านเคยใช้หรือไม่
 เคย เพราะ
 ไม่เคย เพราะ
16. จากการจัดสถานที่ทำงานให้เหมาะสมและจัดให้มีสวัสดิการจาก (ข้อ 2 - 12) และกำลังพัฒนา เป็นผลทำให้พนักงานต่าง ๆ มีความกระตือรือร้น และมีความเอาใจใส่ในการทำงานหรือไม่
 มีผล ไม่มีผล
 ถ้าไม่มีผล เพราะ
17. ถ้าการจัดสวัสดิการมีผลทำให้พนักงานต่าง ๆ มีความกระตือรือร้น และเอาใจใส่ในการทำงาน จำนวนของเสียในการทำงานมีจำนวนลดลงหรือไม่
 ลดลง ไม่ลดลง เพราะ

ข้อเสนอแนะของพนักงานในด้านสวัสดิการต่อผู้บริหาร

- 1)
- 2)
- 3)
- 4)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

.....
 ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ

ภาคผนวก ข.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

เรื่องกำหนดสวัสดิการเกี่ยวกับสภาพอนามัยสำหรับลูกจ้าง

อาศัยอำนาจตามความใน 2 (7) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 กระทรวงมหาดไทยจึงออกประกาศกำหนดให้นายจ้างจัดสวัสดิการเกี่ยวกับสภาพอนามัยสำหรับลูกจ้างดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้นายจ้างจัดให้มีน้ำสะอาดสำหรับดื่ม ห้องน้ำและส้วมอันถูกต้องตามสุขลักษณะ และมีปริมาณเพียงพอแก่ลูกจ้าง ตามข้อ 63 แห่งประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงาน ดังต่อไปนี้

(1) สถานที่ทำงานที่มีลูกจ้างทำงานไม่เกินสิบห้าคน น้ำสะอาดสำหรับดื่มไม่น้อยกว่าหนึ่งที ห้องน้ำและส้วมไม่น้อยกว่าอย่างละหนึ่งที

(2) สถานที่ทำงานที่มีลูกจ้างทำงานไม่เกินสี่สิบคน น้ำสะอาดสำหรับดื่มไม่น้อยกว่าหนึ่งที ห้องน้ำไม่น้อยกว่าหนึ่งที และส้วมไม่น้อยกว่าสองที

(3) สถานที่ทำงานที่มีลูกจ้างทำงานไม่เกินแปดสิบคน น้ำสะอาดสำหรับดื่มไม่น้อยกว่าสองที ห้องน้ำไม่น้อยกว่าหนึ่งที และส้วมไม่น้อยกว่าสามที

(4) สถานที่ทำงานที่มีลูกจ้างทำงานเกินแปดสิบคนขึ้นไป น้ำสะอาดสำหรับดื่ม ห้องน้ำ และส้วมเพิ่มขึ้นอีกอย่างละหนึ่งทีสำหรับจำนวนลูกจ้างทุก ๆ ห้าสิบคน เศษของห้าสิบคน ถ้าเกินยี่สิบห้าคนให้ถือเป็นห้าสิบคน

(5) สถานที่ทำงานที่มีลูกจ้างทั้งชายและหญิง ห้องน้ำและส้วมสำหรับหญิงไว้เฉพาะตามสมควร

ส้วมต้องจัดให้ถูกต้องตามสุขลักษณะ และให้มีกระดาษชำระหรือน้ำตามสมควร

ข้อ 2 นายจ้างต้องจัดให้มีบริการเพื่อช่วยเหลือลูกจ้างเมื่อประสบอันตราย หรือเจ็บป่วย ในการปฐมพยาบาลหรือในการรักษาพยาบาล ตามข้อ 64 แห่งประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงาน ดังต่อไปนี้

(1) สถานที่ทำงานที่มีลูกจ้างทำงานตั้งแต่สิบคนขึ้นไป ต้องมีปัจจัยในการปฐมพยาบาล คือ

(ก) สายยางรัดห้ามเลือด

(ข) กรรไกร

(ค) สำลี ผ้าชะแผล ผ้าพันแผล และผ้าเย็บพลาสติก

- (ข) ถ้วยดวงยา
- (ง) ถ้วยล้างตา
- (จ) หลอดหยดยา
- (ฉ) ถ้วยน้ำ
- (ช) ที่ป้าย
- (ซ) เข็มกลัด
- (ณ) ปากคีบปลายหู
- (ญ) พรอหวัดไข
- (ฎ) ยาแดงใส่แผล ยาเหลืองใส่แผล หรือทิงเจอร์ไอโอดีน
- (ฏ) อัลกอฮอล์เอธิลบริสุทธิ์
- (ฐ) ยาแก้ไฟไหม้ น้ำร้อนลวก
- (ฑ) น้ำกรดบอริคล้างตา
- (ฒ) แอมโมเนียหอม
- (ณ) ยาแก้ปวดหัวตัวร้อน
- (ด) ทิงเจอร์ฝิ่นการบูร
- (ต) ยาธาตุน้ำขาว
- (ถ) ยาธาตุน้ำแดง
- (ท) ยาแก้บิด
- (ธ) โซดาไบคาร์บอเนต และ
- (น) วาสลินขาว

(2) สถานที่ทำงานอุตสาหกรรม นอกจากปัจจัยในการปฐมพยาบาลตาม (1) แล้ว ต้องจัดให้มีห้องรักษาพยาบาล พยาบาล และแพทย์ ดังต่อไปนี้

ถ้ามีลูกจ้างทำงานในขณะเดียวกันตั้งแต่สองร้อยคนขึ้นไปต้องจัดให้มี

- (ก) ห้องรักษาพยาบาลพร้อมเตียงพักคนไข้หนึ่งเตียง และเวชภัณฑ์

อันจำเป็นเพียงพอแก่การรักษาพยาบาล

- (ข) พยาบาลไว้ประจำอย่างน้อยหนึ่งคน และ
- (ค) แพทย์แผนปัจจุบันชั้นหนึ่งอย่างน้อยหนึ่งคน เพื่อตรวจรักษา

พยาบาลเป็นครั้งคราว

ถ้ามีลูกจ้างทำงานในขณะเดียวกันหนึ่งพันคนขึ้นไปต้องจัดให้มี

(ก) สถานพยาบาลพร้อมเตียงพักคนไข้สองเตียง และเวชภัณฑ์

อันจำเป็นเพียงพอแก่การรักษาพยาบาล

(ข) พยาบาลไว้ประจำอย่างน้อยสองคน

(ค) แพทย์แผนปัจจุบันชั้นหนึ่งอย่างน้อยหนึ่งคนประจำตามเวลาที่กำหนดในเวลาดำเนินการไม่น้อยกว่าสองชั่วโมง และ

(ง) ยานพาหนะพร้อมที่จะนำลูกจ้างส่งสถานพยาบาล โรงพยาบาล หรือสถานเอนามัยชั้นหนึ่ง ที่นายจ้างได้ตกลงไว้เพื่อให้การรักษาพยาบาลลูกจ้างที่ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยได้โดยพลัน

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 16 เมษายน พุทธศักราช 2515

พวง สุวรรณรัฐ

ปลัดกระทรวงมหาดไทย ผู้ใช้อำนาจของ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ศูนย์วิทยพัชกร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประกาศกระทรวงมหาดไทย
เรื่องความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับภาวะแวดล้อม

อาศัยอำนาจตามความในข้อ 2 (7) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 ลงวันที่ 16 มีนาคม 2515 กระทรวงมหาดไทยจึงกำหนดสวัสดิการเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยและความปลอดภัยสำหรับลูกจ้างไว้ดังต่อไปนี้

ความทั่วไป

ข้อ 1 ในประกาศนี้

"สภาพความร้อน" หมายความว่า อุณหภูมิที่เป็นอยู่รอบตัวลูกจ้างในขณะที่ทำงานปกติ

"นายจ้าง" หมายความว่า ผู้ซึ่งตกลงรับลูกจ้างเข้าทำงานโดยจ่ายค่าจ้างให้ และหมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้ทำงานแทนนายจ้าง ในกรณีที่นายจ้างเป็นนิติบุคคล หมายความว่า ผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคลนั้น และหมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้ทำงานแทนผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคล

"ลูกจ้าง" หมายความว่า ผู้ซึ่งตกลงทำงานให้แก่ นายจ้างเพื่อรับจ้าง ไม่ว่าจะเป็นผู้รับค่าจ้างด้วยตนเองหรือไม่ก็ตาม และหมายความรวมถึงลูกจ้างประจำ และลูกจ้างชั่วคราว แต่ไม่รวมถึงลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานบ้าน

"ลูกจ้างประจำ" หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งนายจ้างตกลงจ้างไว้เป็นการประจำ

"ลูกจ้างชั่วคราว" หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งนายจ้างตกลงจ้างไว้ไม่เป็นการประจำ เพื่อทำงานอันมีลักษณะเป็นครั้งคราว เป็นการจร หรือเป็นไปตามฤดูกาล

หมวด 1

ความร้อน

ข้อ 2 ภายในสถานที่ประกอบการที่มีลูกจ้างทำงานอยู่ จะมีสภาพความร้อนที่ทำให้อุณหภูมิของร่างกายของลูกจ้างสูงเกินกว่า 38 องศาเซลเซียสมิได้

ข้อ 3 ในกรณีที่ภายในสถานที่ประกอบการ มีสภาพความร้อนที่ทำให้อุณหภูมิของร่างกายของลูกจ้างสูงกว่า 38 องศาเซลเซียส ให้นายจ้างดำเนินการแก้ไขหรือปรับปรุงเพื่อลดสภาพความร้อน

นั้น หากแก้ไขหรือปรับปรุงไม่ได้ นายจ้างจะต้องจัดให้ลูกจ้างมีเครื่องป้องกันความร้อน มิให้อุณหภูมิของร่างกายลูกจ้างสูงกว่า 38 องศาเซลเซียส

ข้อ 4 ในกรณีที่อุณหภูมิของร่างกายลูกจ้างสูงกว่า 38 องศาเซลเซียส นายจ้างจะต้องให้ลูกจ้างหยุดพักชั่วคราวจนกว่าอุณหภูมิของร่างกายลูกจ้างจะอยู่ในสภาพปกติ

ข้อ 5 ในที่ที่เป็นแหล่งกำเนิดความร้อน ที่มีสภาพความร้อนสูงถึงขนาดเป็นอันตรายแก่สุขภาพอนามัยของบุคคล ให้นายจ้างปิดประกาศเตือนให้ทราบ

ข้อ 6 ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้าง ซึ่งทำงานใกล้แหล่งกำเนิดความร้อน ที่ทำให้อุณหภูมิในบริเวณนั้นสูงกว่า 45 องศาเซลเซียส สวมชุดแต่งกาย รองเท้า และถุงมือสำหรับป้องกันความร้อน ตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในหมวด 4 ตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงาน

หมวด 2

แสงสว่าง

ข้อ 7 ภายในสถานที่ประกอบการที่ให้ลูกจ้างทำงานดังต่อไปนี้

(1) งานที่ไม่ต้องการความละเอียด เช่น การขนย้าย การบรรจุ การบด การเกลี่ยวัตถุดิบหยาบ เป็นต้น ต้องมีความเข้มของแสงสว่างไม่น้อยกว่า 50 ลักซ์

(2) งานที่ต้องการความละเอียดเล็กน้อย เช่น การผลิตหรือการประกอบ ชิ้นงานอย่างหยาบ ๆ การสีข้าว การสางฟ้าย หรือการปฏิบัติงานขั้นแรกในกระบวนการอุตสาหกรรมต่าง ๆ เป็นต้น ต้องมีความเข้มของแสงสว่างไม่น้อยกว่า 100 ลักซ์

ข้อ 8 ณ ที่ที่ให้ลูกจ้างคนใดคนหนึ่งทำงานดังต่อไปนี้

(1) งานที่ต้องการความละเอียดปานกลาง เช่น การเย็บผ้า การเย็บหนัง การประกอบภาชนะ เป็นต้น ต้องมีความเข้มของแสงสว่างไม่น้อยกว่า 200 ลักซ์

(2) งานที่ต้องการความละเอียดสูงกว่าที่กล่าวใน (1) แต่ไม่ถึง (3) เช่น การกลึงหรือแต่งโลหะ การซ่อมแซมเครื่องจักร การตรวจตราและทดสอบผลิตภัณฑ์ การตกแต่งหนังสือพิมพ์และผ้าฝ้าย การทอผ้า เป็นต้น ต้องมีความเข้มของแสงสว่างไม่น้อยกว่า 300 ลักซ์

(3) งานที่ต้องการความละเอียดมากเป็นพิเศษ และต้องใช้เวลานาน เช่น งานประกอบเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ที่มีขนาดเล็ก นาฬิกา การเจียรในเพชร พลอย การเย็บผ้า ที่มีสีมืดทึบ เป็นต้น ต้องมีความเข้มของแสงสว่างไม่น้อยกว่า 1000 ลักซ์

ข้อ 9 ถนนและทางเดินภายนอกอาคารในบริเวณสถานที่ประกอบการ ต้องมีความเข้มของแสงสว่างไม่น้อยกว่า 20 ลักซ์

ข้อ 10 ในโกดังหรือห้องเก็บวัสดุ ทางเดิน เฉลียง และบันไดในบริเวณสถานที่ประกอบการ ต้องมีความเข้มของแสงสว่างไม่น้อยกว่า 50 ลักซ์

ข้อ 11 ให้นายจ้างป้องกันมิให้มีแสงตรงหรือแสงสะท้อนของดวงอาทิตย์ หรือเครื่องกำเนิดแสงที่มีแสงจ้าส่องเข้าตาลูกจ้างในขณะที่ทำงาน ในกรณีที่ไม่อาจป้องกันได้ ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานในลักษณะเช่นว่านั้น สวมใส่แว่นตาหรือกระบังหน้าลดแสงตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในหมวด 4 ตลอดเวลาที่ทำงาน

ข้อ 12 ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานในถ้ำ อุโมงค์ หรือในที่ที่มีแสงสว่างไม่เพียงพอ สวมหมวกแข็งที่มีอุปกรณ์ส่องแสงสว่างตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในหมวด 4 ตลอดเวลาที่ทำงาน

หมวด 3

เสียง

ข้อ 13 ภายในสถานที่ประกอบการที่ให้ลูกจ้างคนใดคนหนึ่งทำงานดังต่อไปนี้

(1) ไม่เกินวันละเจ็ดชั่วโมง ต้องมีระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับติดต่อกันไม่เกินเก้าสิบเอ็ดเดซิเบล (เอ)

(2) เกินกว่าวันละเจ็ดชั่วโมง แต่ไม่เกินแปดชั่วโมง จะต้องมียกระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับติดต่อกันไม่เกินเก้าสิบเดซิเบล (เอ)

(3) เกินวันละแปดชั่วโมง จะต้องมียกระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับติดต่อกันไม่เกินแปดสิบเดซิเบล (เอ)

ข้อ 14 นายจ้างจะให้ลูกจ้างทำงานในที่ที่มีระดับเสียงเกินกว่าหนึ่งร้อยสี่สิบเดซิเบล (เอ) มิได้

ข้อ 15 ภายในสถานที่ประกอบการที่มีระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับติดต่อกันเกินกว่าที่กำหนดไว้ในข้อ 13 ให้นายจ้างแก้ไขหรือปรับปรุงสิ่งที่เป็นต้นกำเนิดของเสียงหรือทางผ่านของเสียงมิให้มียกระดับเสียงดังเกินกว่าที่กำหนดไว้ในข้อ 13

ข้อ 16 ในกรณีไม่อาจปรับปรุงหรือแก้ไขตามความในข้อ 15 ได้ ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างสวมใส่ปลั๊กลดเสียง หรือครอบหูลดเสียงตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในหมวด 4 ตลอดเวลาที่ทำงาน

หมวด 4

มาตรฐานเกี่ยวกับอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล

ข้อ 17 หมวกแข็งจะต้องมีน้ำหนักไม่เกินสี่ร้อยยี่สิบสี่กรัม ทำด้วยวัสดุที่ไม่ใช่โลหะ และมีความต้านทานสามารถทนแรงกระแทกได้ไม่น้อยกว่าสามร้อยแปดสิบห้ากิโลกรัม ภายในหมวกจะต้องมีรองหมวกทำด้วยหนัง พลาสติก ผ้า หรือวัสดุอื่นที่คล้ายกัน อยู่ห่างผนังหมวกไม่น้อยกว่าหนึ่งเซนติเมตร ซึ่งสามารถปรับระยะได้ตามขนาดศีรษะของผู้ใช้ เพื่อป้องกันศีรษะกระทบกับผนังหมวก

สำหรับหมวกแข็งที่มีอุปกรณ์ส่องแสงสว่าง นอกจากจะต้องเป็นหมวกที่มีมาตรฐานตามวรรคแรกแล้ว จะต้องมียุกรณ์ที่ทำให้มีแสงสว่างที่มีความเข้มไม่น้อยกว่า 20 ลักซ์ ส่องไปข้างหน้าติดอยู่ที่หมวกด้วย

ข้อ 18 ปลั๊กอุดเสียง (ear plugs) ต้องทำด้วยพลาสติก หรือยาง หรือวัสดุอื่น ใช้ใส่ช่องหูทั้งสองข้าง ต้องสามารถลดระดับเสียงลงได้ไม่น้อยกว่า 15 เดซิเบล (เอ)

ข้อ 19 ครอบหูลดเสียง (ear muffs) ต้องทำด้วยพลาสติก หรือยาง หรือวัสดุอื่น ใช้ครอบหูทั้งสองข้าง ต้องสามารถลดระดับเสียงลงได้ไม่น้อยกว่า 25 เดซิเบล (เอ)

ข้อ 20 แวนตาลดแสง ตัวแวนต้องทำด้วยกระจกสีซึ่งสามารถลดความจ้าของแสงลงให้อยู่ในระดับที่ไม่เป็นอันตรายต่อสายตา กรอบของแวนตาต้องมีน้ำหนักเบาและมีกระบังแสงซึ่งมีลักษณะอ่อน

ข้อ 21 กระบังหน้าลดแสง ตัวกระบังต้องทำด้วยกระจกสี ซึ่งสามารถลดความจ้าของแสงให้อยู่ในระดับที่ไม่เป็นอันตรายต่อสายตา ตัวกรอบต้องมีน้ำหนักเบา และต้องไม่ติดไฟง่าย

ข้อ 22 ชุดแต่งกาย รองเท้า และถุงมือ สำหรับป้องกันความร้อนตามข้อ ต้องทำด้วยวัสดุที่มีน้ำหนักเบา สามารถกันความร้อนจากแหล่งกำเนิดความร้อนได้

หมวด 5

เปิดเตล็ด

ข้อ 23 ข้อกำหนดเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยและความปลอดภัยที่กำหนดไว้ในประกาศนี้เป็นมาตรฐานขั้นต่ำที่จะต้องปฏิบัติเท่านั้น

ข้อ 24 งานใดที่มีลักษณะไม่เหมาะสมแก่การที่จะให้ลูกจ้างใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล ดังที่ระบุไว้ในประกาศนี้ นายจ้างอาจผ่อนผันให้ลูกจ้างระงับการใช้อุปกรณ์นั้นเฉพาะการปฏิบัติงานในลักษณะเช่นว่านั้นเป็นการชั่วคราวได้

ข้อ 25 ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบว่า สภาพความร้อน แสงสว่าง หรือ เสียง ในบริเวณสถานที่ประกอบการมิได้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในประกาศนี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ให้ คำแนะนำ ดักเตือนเป็นหนังสือ ให้นายจ้างปฏิบัติกรให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้

ข้อ 26 ประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับนี้ ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 12 พฤศจิกายน พ.ศ. 2515

คณิง ญาไชย

รัฐมนตรีช่วยว่าการฯ รักษาราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประกาศกระทรวงมหาดไทย
เรื่องความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักร

อาศัยอำนาจตามความในข้อ 2 (7) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 ลงวันที่ 16 มีนาคม 2515 กระทรวงมหาดไทยจึงกำหนดสวัสดิการเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยและความปลอดภัยสำหรับลูกจ้างไว้ดังต่อไปนี้

ความทั่วไป

ข้อ 1 ในประกาศนี้

"เครื่องจักร" หมายความว่า สิ่งที่ประกอบด้วยชิ้นส่วนหลายชิ้นสำหรับให้ก่อกำเนิดพลังงาน เปลี่ยนหรือแปรสภาพพลังงาน หรือส่งพลังงาน ทั้งนี้ด้วยกำลังน้ำ ไอน้ำ เชื้อเพลิง ลม แก๊ส ไฟฟ้า หรือพลังงานอื่น ใดๆอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างรวมกัน และหมายความรวมถึง เครื่องอุปกรณ์ ไฟลวีล ปุลเล สายพาน เพลา เกียร์ หรือสิ่งอื่นที่ทำงานสัมพันธ์กัน และรวมถึง เครื่องมือกลด้วย

"หม้อไอน้ำ" หมายความว่า ภาชนะซึ่งสร้างขึ้นเพื่อผลิตไอน้ำ ซึ่งมีความดันสูงกว่าความดันของบรรยากาศปกติ

"นายจ้าง" หมายความว่า ผู้ซึ่งตกลงรับลูกจ้างเข้าทำงานโดยจ่ายค่าจ้างให้ และหมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้ทำงานแทนนายจ้าง ในกรณีที่นายจ้างเป็นนิติบุคคล หมายความว่า ผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคลนั้น และหมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้ทำงานแทนผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคล

"ลูกจ้าง" หมายความว่า ผู้ซึ่งตกลงทำงานให้แก่นายจ้างเพื่อรับค่าจ้าง ไม่ว่าจะเป็นผู้รับค่าจ้างด้วยตนเองหรือไม่ก็ตาม และหมายความรวมถึงลูกจ้างประจำ และลูกจ้างชั่วคราว แต่ไม่รวมถึงลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานบ้าน

"ลูกจ้างประจำ" หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งนายจ้างตกลงจ้างไว้เป็นการประจำ

"ลูกจ้างชั่วคราว" หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งนายจ้างตกลงจ้างไว้ไม่เป็นการประจำ เพื่อทำงานอันมีลักษณะเป็นครั้งคราว เป็นการจร หรือเป็นไปตามฤดูกาล

หมวด 1

การใช้เครื่องจักรทั่วไป

ข้อ 2 ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักรสวมใส่หมวก ถุงมือ แวนตา หน้ากาก เครื่องป้องกันเสียง รองเท้าพื้นยางหุ้มส้น หรือเครื่องป้องกันอันตรายส่วนบุคคลอื่น ๆ ตามสภาพและลักษณะของงาน และให้ถือเป็นระเบียบปฏิบัติงานของสถานประกอบการตลอดเวลาที่ลูกจ้างปฏิบัติงานนั้น

ข้อ 3 ให้นายจ้างดูแลลูกจ้างสวมใส่เครื่องนุ่งห่มให้เรียบร้อย รัดกุม ไม่ขาดรุ่งริ่ง ในกรณีทำงานเกี่ยวกับการใช้ไฟฟ้า จะต้องให้ลูกจ้างสวมเครื่องนุ่งห่มที่ไม่เปียกน้ำ

ข้อ 4 ให้นายจ้างดูแลมิให้ลูกจ้างซึ่งมีผมยาวเกินสมควร และมีได้รวบหรือทำอย่างหนึ่งอย่างใดให้อยู่ในลักษณะที่ปลอดภัย หรือสวมใส่เครื่องประดับอื่นที่อาจเกี่ยวโยงกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ เข้าทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักร

ข้อ 5 ให้นายจ้างจัดให้มีอุปกรณ์เพื่อป้องกันอันตรายจากเครื่องจักร ดังต่อไปนี้

(1) เครื่องจักรที่ใช้พลังงานไฟฟ้า ต้องมีสายดินเพื่อป้องกันกระแสไฟฟ้ารั่วตามมาตรฐานเพื่อความปลอดภัยทางไฟฟ้าของสำนักงานพลังงานแห่งชาติทุกเครื่อง

(2) เครื่องจักรที่ใช้พลังงานไฟฟ้า ต้องมีสายไฟฟ้าเข้าเครื่องจักรโดยฝังดินหรือเดินลงมาจากที่สูง ทั้งนี้ให้ใช้ท่อร้อยสายไฟฟ้าให้เรียบร้อย เว้นแต่ใช้สายไฟฟ้าชนิดที่มีฉนวนหุ้มเป็นพิเศษ

(3) เครื่องจักรสำหรับป้อนวัสดุซึ่งใช้น้ำหนักเหวี่ยง ให้ติดตั้งตัวน้ำหนักเหวี่ยงไว้สูงกว่าศีรษะผู้ปฏิบัติงานพอสมควร เพื่อไม่ให้เกิดอันตรายแก่ผู้ปฏิบัติงาน หรือให้จัดทำเครื่องป้องกันอย่างหนึ่งอย่างใดให้มีความปลอดภัยต่อลูกจ้าง และจะต้องไม่มีสายไฟฟ้าอยู่ในรัศมีของน้ำหนักเหวี่ยง

(4) เครื่องจักรสำหรับป้อนวัสดุโดยใช้เท้าเหยียบ ต้องมีที่ปักเท้าและมีที่ครอบป้องกันมิให้เหยียบโดยไม่ตั้งใจ

(5) เครื่องจักรสำหรับป้อนวัสดุโดยใช้มือป้อน ต้องมีเครื่องป้องกันมือให้พ้นจากแม่พิมพ์ หรือจัดหาเครื่องป้อนวัสดุแทนมือ

(6) เครื่องจักรที่ใช้พลังงานไฟฟ้า ป้อน หรือตัดวัตถุ ที่ใช้มือป้อน ต้องมีสวิทช์สองแห่งห่างกัน เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานต้องเปิดสวิทช์พร้อมกันทั้งสองมือ

(7) เครื่องจักรชนิดอัตโนมัติ ต้องมีสวิตช์เครื่องหมายปิด เปิด ที่สวิตช์อื่นในมัดตามหลักสากลและมีเครื่องป้องกันมิให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดกระทบสวิทช์ เป็นเหตุให้เครื่องจักรทำงานโดยมิได้ตั้งใจ

(8) เครื่องจักรที่มีการถ่ายทอดพลังงานโดยใช้เพลลา สายพาน ปูลเล ฟิลรีล ต้องมีตะแกรงเหล็กเหนียวครอบส่วนที่หมุนได้และส่วนส่งถ่ายกำลังให้มิดชิด ถ้าส่วนที่หมุนได้หรือส่วนส่งถ่ายกำลังสูงกว่าสองเมตร ต้องมีตะแกรงหรือรั้วเหล็กเหนียวสูงไม่ต่ำกว่าสองเมตรกันล้อมให้มิดชิด สำหรับสายพานลอยแขวน ที่มีความเร็วไม่น้อยกว่าห้าร้อยสี่สิบเมตรต่อนาที หรือสายพานที่มีช่วงยาวเกินกว่าสามเมตร หรือสายพานที่กว้างกว่าสี่สิบเซนติเมตร หรือสายพานโซ่ ต้องมีที่ครอบรองรับซึ่งเปิดซ่อมแซมได้

(9) ใบเลื่อยวงเดือนที่ใช้กับเครื่องจักรซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อผู้ปฏิบัติงานได้ต้องมีที่ครอบใบเลื่อยส่วนที่สูงเกินกว่าพื้นโต๊ะหรือแท่น

(10) เครื่องจักรที่ใช้เป็นเครื่องลับ ฝน หรือแต่งผิวโลหะ ต้องมีเครื่องปิดบังประกายไฟหรือเศษวัตถุในขณะที่ใช้งาน

ข้อ 6 ก่อนการติดตั้งหรือซ่อมเครื่องจักรหรือเครื่องป้องกันอันตรายของเครื่องจักร ให้นายจ้างทำป้ายปิดประกาศไว้ ณ บริเวณติดตั้งหรือซ่อมแซม และให้แขวนป้ายห้ามเปิดสวิทช์ไว้ที่สวิทช์ด้วย

ข้อ 7 ให้นายจ้างดูแลให้ลูกจ้างทำงานเกี่ยวกับเครื่องมือกล (Mechanical Equipment) ดังต่อไปนี้

(1) ทุกวันก่อนนำเครื่องมือกลออกใช้ ต้องตรวจดูให้แน่ใจว่าเครื่องมือกลนั้นอยู่ในสภาพใช้การได้ดีและปลอดภัย

(2) เครื่องมือกลที่ใช้ขับเคลื่อนได้ จะต้องมีสภาพที่ผู้ใช้งานสามารถมองเห็นข้างหลังได้ เว้นแต่จะมีสัญญาณเสียงเตือนหรือมีผู้บอกสัญญาณเมื่อถอยหลัง

(3) ไม่นำรถยนต์ รถบัสจัมพ์ หรือเครื่องมือสำหรับยกอื่น ๆ ไปใช้ปฏิบัติงานใกล้สายหรืออุปกรณ์ไฟฟ้าที่มีกระแสไฟฟ้าใกล้กว่าระยะห่างที่ปลอดภัย ตามที่กำหนดไว้ในหมวดไฟฟ้า เว้นแต่

ก. จะมีแผงฉนวนกันระหว่างส่วนที่มีกระแสไฟฟ้ากับเครื่องมือกลนั้น

ข. เครื่องมือกลนั้นได้ต่อสายดินไว้เรียบร้อยแล้ว

ค. มีฉนวนหุ้มอย่างดี หรือ

ง. ใช้มาตรการความปลอดภัยในการใช้เครื่องมือกลนั้น เช่นเดียวกับว่ามี

กระแสไฟฟ้าอยู่

ข้อ 8 ห้ามมิให้นายจ้างใช้ หรือยอมให้ลูกจ้างใช้เครื่องมือกลทำงานเกินกว่าพิกัดที่ผู้ผลิตกำหนดไว้สำหรับเครื่องมือกลนั้น

ข้อ 9 ให้นายจ้างจัดให้มีทางเดินเข้า ออก จากที่สำหรับปฏิบัติงานเกี่ยวกับเครื่องจักร มีความกว้างไม่น้อยกว่าแปดสิบเซนติเมตร

ข้อ 10 ให้นายจ้างจัดทำรั้ว คอกกัน หรือเส้นแสดงเขตอันตราย ณ ที่ตั้งของเครื่องจักร หรือเขตที่เครื่องจักรทำงานที่อาจเป็นอันตราย ให้ชัดเจนทุกแห่ง

หมวด 2

ความปลอดภัยเกี่ยวกับหม้อไอน้ำ

ข้อ 11 ให้นายจ้างซึ่งใช้หม้อไอน้ำปฏิบัติดังต่อไปนี้

- (1) หม้อไอน้ำที่ใช้ต้องมีคุณภาพแข็งแรง สามารถทนความดันไอน้ำ (Safety Factor) ได้สูงไม่น้อยกว่าสี่เท่าของความดันที่ใช้งานปกติ
- (2) รอบหม้อไอน้ำต้องมีฉนวนหุ้มกันการกระจายความร้อนตามผิวโดยรอบ
- (3) ฐานรากที่ตั้งของหม้อไอน้ำและปล่องคว้นต้องจัดทำให้มีมั่นคงแข็งแรง โดยวิศวกรโยธาซึ่ง ก.ว. รับรองเป็นผู้กำหนด และติดตั้งสายล่อฟ้าที่บนปล่องคว้นด้วย ทั้งนี้ไม่รวมถึงหม้อไอน้ำและปล่องคว้นที่ใช้กับยานพาหนะ
- (4) หม้อไอน้ำ ต้องจัดให้มีลิ้นปลอดภัย (Safety Valve) ที่ปรับความดันไอน้ำให้ถูกต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งชุด และต้องไม่มีลิ้นปิดเปิด (Stop Valve) คั่นระหว่างหม้อไอน้ำกับลิ้นปลอดภัย
- (5) ต้องติดตั้งเครื่องวัดความดันไอน้ำที่ผลิตได้ซึ่งมีเครื่องหมายแสดงระดับความดันอันตรายไว้ให้เห็นได้ชัด
- (6) ต้องติดตั้งเครื่องวัดระดับน้ำชนิดเป็นหลอดแก้วไว้ให้เห็นได้ชัด และต้องมีเครื่องป้องกันหลอดแก้วไว้ด้วย
- (7) ต้องติดตั้งสัญญาณเปล่งเสียงแจ้งอันตรายในเมื่ออุปกรณ์ หรือหม้อไอน้ำขัดข้องอันอาจเป็นเหตุให้เกิดอันตรายได้
- (8) แผงควบคุมอัตโนมัติ และเครื่องวัดต่าง ๆ ของหม้อไอน้ำ ต้องติดตั้งไว้ ณ ที่ซึ่งผู้ควบคุมสามารถมองเห็นเปลวไฟ ระดับน้ำ และสัญญาณต่าง ๆ ได้ง่าย
- (9) ต้องจัดทำท่อร้อยสายไฟฟ้าที่ต่อไปยังเครื่องควบคุมการทำงาน

(10) ภาชนะที่บรรจุแก๊สสำหรับใช้ในการติดไฟครั้งแรก ต้องเก็บไว้ในที่ปลอดภัยจากประกายไฟ และลิ้นปิดเปิดต้องไม่รั่วซึม

(11) ถังน้ำมันเชื้อเพลิง ต้องติดตั้งไว้ ณ สถานที่ปลอดภัยจากการลุกไหม้ และท่อน้ำมันเชื้อเพลิงต้องไม่รั่วหรือซึม การวางท่อน้ำมันเชื้อเพลิงต้องวางไว้ในที่ปลอดภัยและไม่เกิดขวาง

ในกรณีที่ใช้ไม้พื้น ไม้เลื้อย หรือวัสดุอื่นที่เป็นเชื้อเพลิง ต้องจัดทำที่เก็บหรือเครื่องปิดบังให้ปลอดภัย

(12) ต้องทำฉนวนสีแดงห่อหุ้มท่อจ่ายไอน้ำโดยตลอด

(13) ต้องทำการตรวจสอบหม้อไอน้ำทุกส่วนไม่น้อยกว่าปีละหนึ่งครั้ง และได้รับรองผลการตรวจจากวิศวกรเครื่องกลซึ่ง ก.ว. รับรอง และผลของการตรวจสอบทางไฮโดรสแตติก (Hydrostatic) ของหม้อไอน้ำ ต้องมีค่าไม่น้อยกว่าหนึ่งเท่าครึ่งของความดันสูงสุดที่กำหนดให้ใช้สำหรับหม้อไอน้ำนั้น

(14) ต้องทำความสะอาดบริเวณรอบที่ตั้งหม้อไอน้ำมิให้มีคราบน้ำมัน หรือสิ่งอื่นที่ติดไฟง่าย

ข้อ 12 ให้นายจ้างจัดทำระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติงานที่ปลอดภัยในการตรวจสอบอุปกรณ์หม้อไอน้ำทุกอย่างก่อนลงมือทำงานและแจ้งให้ผู้ปฏิบัติงานทราบ

ข้อ 13 ผู้ควบคุมหม้อไอน้ำ ต้องเป็นช่างชั้นต้นซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับประกาศนียบัตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แผนกเครื่องกลหรือแผนกช่างกลโรงงาน หรือช่างชั้น 3 ซึ่งได้รับประกาศนียบัตรวิชาชีพจากสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน กรมแรงงาน สาขาช่างยนต์หรือช่างกลโรงงาน หรือช่างผู้ชำนาญงานที่ผ่านการทดสอบจากสถาบันของทางราชการหรือรัฐวิสาหกิจหรือสถาบันอื่นซึ่งกรมแรงงานรับรองว่าเป็นผู้สามารถควบคุมหม้อไอน้ำได้ หรือช่างผู้ชำนาญงานที่ปฏิบัติงานภายใต้การควบคุมของวิศวกรซึ่ง ก.ว. รับรอง

ข้อ 14 การใช้หม้อไอน้ำที่มีอายุเกิน 10 ปี ต้องลดความดันที่ใช้งานสูงสุดลงจนหม้อไอน้ำนั้นสามารถทนความดันที่ใช้งานได้ (Safety Factor) ไม่น้อยกว่า 6 เท่า

ข้อ 15 หม้อไอน้ำที่มีการเคลื่อนย้ายที่ติดตั้งแล้ว ต้องลดความดันที่ใช้งานสูงสุดลงจนหม้อไอน้ำนั้นสามารถทนความดันที่ใช้งานได้ (Safety Factor) ไม่น้อยกว่า 5½ เท่า

ข้อ 16 เครื่องมือไฟฟ้าที่มีที่ครอบโลหะอยู่ที่ส่วนใช้สำหรับจับมือ ซึ่งใช้ในการปฏิบัติงานซ่อมและบำรุงรักษาหม้อไอน้ำที่เปียกชื้นหรือพื้นเป็นโลหะ ต้องต่อสายดินหรือจัดทำด้วยวิธีอื่นใดที่อาจป้องกันอุบัติเหตุเนื่องจากไฟฟ้ารั่วได้

ข้อ 17 ถ้ามีหม้อไอน้ำติดตั้งอยู่ในห้องโดยเฉพาะ ห้องนั้นจะต้องมีทางออกได้ไม่น้อยกว่าสองทางซึ่งอยู่คนละด้าน และถ้าภายในห้องหม้อไอน้ำมีชั้นปฏิบัติงานหลายชั้น จะต้องทำทางออกไว้ทุกชั้นและต้องไม่มีสิ่งกีดขวางทางออกด้วย และเมื่อไฟฟ้าดับ ให้แสงสว่างฉุกเฉินส่องไปยังทางออก และเครื่องวัดต่าง ๆ รวมทั้งแผนภูมิให้เห็นได้อย่างชัดเจน

ข้อ 18 หม้อไอน้ำที่สูงเกินกว่า 10 ฟุตจากพื้น ต้องทำบันไดและทางเดินไว้รอบหม้อไอน้ำ เพื่อให้ผู้ควบคุมหรือซ่อมแซมเดินได้โดยปลอดภัย บันไดและทางเดินนี้ต้องมีราวสำหรับจับ และที่พื้นต้องมีขอบกันปลายเท้า (toe board)

หมวด 3

การคุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล

ข้อ 19 ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานเชื่อมแก๊ส และงานเชื่อมไฟฟ้า สวมแว่นตาลดแสงหรือกระบังหน้าลดแสง ถุงมือหนัง รองเท้าพื้นยางหุ้มส้น และแผ่นปิดหน้าอกกันประกายไฟ ตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงาน

ข้อ 20 ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานลับ หรือฝนโลหะด้วยหินเจียรใน สวมแว่นตาหรือหน้ากากชนิดใส ถุงมือผ้า และรองเท้าพื้นยางหุ้มส้น ตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงาน

ข้อ 21 ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานกลึงโลหะ กลึงไม้ งานไสโลหะ งานไสไม้ งานตัดโลหะ สวมแว่นตาหรือหน้ากากชนิดใส ถุงมือผ้า รองเท้าพื้นยางหุ้มส้น ตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงาน

ข้อ 22 ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานบีมโลหะ สวมแว่นตามชนิดใส ถุงมือผ้า และรองเท้าพื้นยางหุ้มส้น ตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงาน

ข้อ 23 ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานชุบโลหะ สวมถุงมือยาง และรองเท้าพื้นยางหุ้มส้น ตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงาน

ข้อ 24 ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานพ่นสี สวมถุงมือผ้า และรองเท้าพื้นยางหุ้มส้น ตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงาน

ข้อ 25 ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานยก ขนย้าย ติดตั้ง สวมรองเท้า โลหะ ถุงมือหนัง และหมวกแข็ง ตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงาน

ข้อ 26 ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานควบคุมเครื่องยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องมือกล สวมหมวกแข็ง รองเท้าพื้นยางหุ้มส้น ตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงาน

ข้อ 27 งานใดที่มีลักษณะไม่เหมาะสมแก่การที่จะให้ลูกจ้างใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลในการทำงานตามที่ระบุไว้ในหมวดนี้ นายจ้างอาจผ่อนผันให้ลูกจ้างระงับการใช้อุปกรณ์นั้นเฉพาะการปฏิบัติงานในลักษณะเช่นว่านั้นเป็นการชั่วคราวได้

หมวด 4

กำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล

ข้อ 28 อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลตามที่กล่าวในหมวด 4 จะต้องมีความสมบัติได้มาตรฐานขั้นต่ำดังต่อไปนี้

(1) หมวกแข็งจะต้องมีน้ำหนักไม่เกินสี่ร้อยสี่สิบกรัม ต้องทำด้วยวัสดุที่ไม่ใช่โลหะ และต้องมีความต้านทานสามารถทนแรงกระแทกได้ไม่น้อยกว่าสามร้อยแปดสิบห้ากิโลกรัม ภายในหมวกจะต้องมีรองหมวกทำด้วยหนัง พลาสติก ฝ้าย หรือวัสดุอื่นที่คล้ายกัน และอยู่ห่างผนังหมวกไม่น้อยกว่าหนึ่งเซนติเมตร ซึ่งสามารถปรับระยะได้ตามขนาดศีรษะของผู้ใช้ เพื่อป้องกันศีรษะกระทบกับผนังหมวก

(2) ที่สวมรัดผมหรือตาข่ายคลุมผม ต้องทำด้วยพลาสติก ฝ้าย หรือวัสดุที่คล้ายกัน หรือใช้สวมหรือคลุมผมแล้วสั่นเสมอคอ

(3) แว่นตาหรือหน้ากากชนิดใส ต้องมีตัวแว่นหรือหน้ากากทำด้วยพลาสติกใส มองเห็นได้ชัด สามารถป้องกันแรงกระแทกได้ กรอบของแว่นตาต้องมีน้ำหนักเบา

(4) แว่นตาลดแสง ตัวแว่นต้องทำด้วยกระจกสีซึ่งสามารถลดความจ้าของแสงลงให้อยู่ในระดับที่ไม่เป็นอันตรายต่อสายตา กรอบของแว่นตาต้องมีน้ำหนักเบาและมีกระบังแสงซึ่งมีลักษณะอ่อน

(5) กระบังหน้า ตัวกระบังต้องทำด้วยกระจกสีซึ่งสามารถลดความจ้าของแสงลงให้อยู่ในระดับที่ไม่เป็นอันตรายต่อสายตา ตัวกรอบต้องมีน้ำหนักเบาและต้องไม่ติดไฟง่าย

(6) ปลั๊กอุดเสียง (ear plugs) ต้องทำด้วยพลาสติก หรือยาง หรือวัสดุอื่น ใช้ใส่ช่องหูทั้งสองข้าง ต้องสามารถลดระดับเสียงลงได้ไม่น้อยกว่า 15 เดซิเบล

(7) ครอบหูลดเสียง (ear muffs) ต้องทำด้วยพลาสติก หรือยาง หรือวัสดุอื่น ใช้ครอบหูทั้งสองข้าง ต้องสามารถลดระดับเสียงลงได้ไม่น้อยกว่า 25 เดซิเบล

(8) ถุงมือหนัง ต้องมีความยาวหุ้มถึงข้อมือ มีลักษณะใช้สวมกับนิ้วมือได้ทุกนิ้ว

(9) ถุงมือผ้า หรือวัตถุอื่นที่มีใยโลหะปน ต้องมีความยาวหุ้มถึงข้อมือ มีลักษณะใช้สวมกับนิ้วมือได้ทุกนิ้ว

(10) รองเท้าหนังหัวโลหะ ปลายรองเท้าจะต้องมีโลหะแข็งหุ้ม สามารถทนแรงกดได้ไม่น้อยกว่าสี่ร้อยสี่สิบหกกิโลกรัม

ข้อ 29 ประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับนี้ ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 23 กรกฎาคม 2519

ชูสง่า ฤทธิประศาสน์

รัฐมนตรีช่วยว่าการฯ ปฏิบัติราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พระราชบัญญัติ

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

พ.ศ. 2522

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ 19 มีนาคม พ.ศ. 2522

เป็นปีที่ 34 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522"

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 339 ลงวันที่ 13 ธันวาคม
พ.ศ. 2515

บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือ
ซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้
"นิคมอุตสาหกรรม" หมายความว่า เขตอุตสาหกรรมทั่วไป หรือเขต
อุตสาหกรรมส่งออก

"เขตอุตสาหกรรมทั่วไป" หมายความว่า เขตพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับการ
ประกอบอุตสาหกรรมและกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรม

"เขตอุตสาหกรรมส่งออก" หมายความว่า เขตพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับการประกอบอุตสาหกรรมและกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์ หรือเกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรมเพื่อส่งผลิตภัณฑ์ออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ

"ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม" หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับอนุญาตให้ประกอบอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรม

"ผลิต" หมายความว่า รวมถึง ทำ สร้าง ผสม ประกอบ หรือบรรจุด้วย

"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

"ผู้ว่าราชการ" หมายความว่า ผู้ว่าราชการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

"พนักงาน" หมายความว่า พนักงานการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย รวมทั้งผู้ว่าการ

"ลูกจ้าง" หมายความว่า ลูกจ้างของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

"พนักงานเจ้าหน้าที่" หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 5 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ และออกกฎกระทรวง เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด 1

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

ส่วนที่ 1

การจัดตั้ง

มาตรา 6 ให้จัดตั้งการนิคมอุตสาหกรรมขึ้น เรียกว่า "การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย" เรียกโดยย่อว่า "กนอ." และให้เป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

(1) การจัดให้ได้มาซึ่งที่ดินที่เหมาะสมเพื่อจัดตั้ง หรือขยายนิคมอุตสาหกรรม หรือเพื่อดำเนินธุรกิจอื่นที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับ กนอ.

(2) การปรับปรุงที่ดินตาม (1) เพื่อให้บริการ ตลอดจนจัดสิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานของผู้ประกอบอุตสาหกรรม เช่น การจัดให้มีถนน ท่อระบายน้ำ โรงขจัดน้ำเสีย ไฟฟ้า และประปา เป็นต้น

(3) การให้เช่า ให้เช่าซื้อ และขายอสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ในนิคมอุตสาหกรรมหรือเพื่อประโยชน์แก่กิจการของนิคมอุตสาหกรรมโดยตรง

(4) การดำเนินธุรกิจอื่นที่เป็นประโยชน์ หรือเกี่ยวเนื่องกับกิจการอันอยู่ในวัตถุประสงค์ของ กนอ.

(5) การร่วมดำเนินงานกับบุคคลอื่นตามวัตถุประสงค์ใน (1) (2) หรือ (3) รวมทั้งการเข้าเป็นหุ้นส่วนจำกัดความรับผิดในหุ้นส่วนจำกัด หรือถือหุ้นในนิติบุคคลใด ๆ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับกิจการอันอยู่ในวัตถุประสงค์ของ กนอ.

(6) การส่งเสริมและควบคุมนิคมอุตสาหกรรมของเอกชน หรือหน่วยงานของรัฐ

มาตรา 7 ให้โอนกิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ และความรับผิดของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 339 ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2515 ให้แก่ กนอ.

ทรัพย์สินตามวรรคหนึ่งเมื่อได้หักหนี้ออกแล้วให้ถือเป็นทุนของ กนอ.

มาตรา 8 ทุนของ กนอ. ประกอบด้วย

(1) ทรัพย์สินที่ได้รับโอนตามมาตรา

(2) เงินที่ได้รับจากงบประมาณแผ่นดิน

(3) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่ได้รับจากรัฐบาลหรือบุคคลอื่น

(4) เงินหรือทรัพย์สินที่ได้รับความช่วยเหลือจากแหล่งในประเทศ หรือ

ต่างประเทศ หรือจากองค์การระหว่างประเทศ

มาตรา 9 ให้ กนอ. ตั้งสำนักงานใหญ่ในกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดใกล้เคียง และจะตั้งสำนักงานสาขาหรือตัวแทนในจังหวัดที่มีนิคมอุตสาหกรรมด้วยก็ได้

มาตรา 10 ให้ กนอ. มีอำนาจกระทำกิจการภายในขอบแห่งวัตถุประสงค์ตามมาตรา
อำนาจเช่นว่านี้ให้รวมถึง

(1) การสำรวจ วางแผน ออกแบบ ก่อสร้าง และบำรุงรักษาสิ่งอำนวยความสะดวก และให้บริการแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและผู้ประกอบกิจการที่เป็นประโยชน์ หรือ ต่อเนื่องกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรม

(2) การกำหนดประเภท และขนาดของกิจการอุตสาหกรรมที่พึงอนุญาตให้ ประกอบในนิคมอุตสาหกรรม

(3) การตรวจตราความเป็นอยู่ของคนงานในนิคมอุตสาหกรรม

(4) การควบคุมการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ผู้ประกอบ กิจการที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรม และผู้ใช้ที่ดินในนิคมอุตสาหกรรมให้ เป็นไปตามระเบียบ ข้อบังคับ และกฎหมาย รวมทั้งการดำเนินงานที่เกี่ยวกับการสาธารณสุขและที่ กระทบกระเทือนต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม

(5) การลงทุน

(6) การกู้ยืมเงินเพื่อใช้ในกิจการของ กนอ.

(7) การออกพันธบัตร หรือตราสารอื่นใดเพื่อการลงทุน

มาตรา 11 ให้ กนอ. มีอำนาจตรวจสอบและรับรองชนิดและปริมาณของวัตถุดิบหรือ ผลิตภัณฑ์ หรือชนิดและจำนวนของเครื่องจักร สำหรับกรณีที่มีการเงินจะต้องออกใบรับรองหรือในกรณีที่ นำเข้ามาในหรือนำออกไปจากนิคมอุตสาหกรรมซึ่งของดังกล่าว ทั้งนี้ โดยเรียกเก็บค่าบริการตามที่ คณะกรรมการกำหนด

มาตรา 12 ให้ กนอ. กำหนดค่าเช่าสิ่งหาริมทรัพย์หรือสิ่งหาริมทรัพย์ และค่าบำรุง รักษาสิ่งอำนวยความสะดวกตลอดจนค่าบริการในนิคมอุตสาหกรรมในอัตราอันสมควร เพื่อให้มีรายได้ เพียงพอสำหรับการดังต่อไปนี้

(1) การใช้จ่ายในสิ่งที่จำเป็นในการดำเนินกิจการของ กนอ. รวมทั้ง ดอกเบี้ย ค่าเสื่อมราคา โบนัส และกองทุนสงเคราะห์หรือการสงเคราะห์อื่นเพื่อสวัสดิการของผู้ปฏิบัติ- งานและครอบครัว

(2) การชำระหนี้สินเท่าที่จำนวนเงินเพื่อการชำระนั้นเกินจำนวนที่จัดสรร- ไว้ เป็นค่าเสื่อมราคาและสำหรับค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับการจัดหาทรัพย์สินใหม่แทนทรัพย์สินเดิม

(3) การจัดให้มีเงินสำรองและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการขยายกิจการและ ลงทุน

มาตรา 13 ให้ กนอ. กำหนดค่าเช่าซื้อ และราคาขายอสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ตามที่เห็นสมควร

มาตรา 14 เมื่อได้ประกาศเขตพื้นที่ใดเป็นนิคมอุตสาหกรรมตามมาตรา 39 แล้ว ให้ กนอ. มีอำนาจกำหนดราคาขาย ค่าเช่า และค่าเช่าซื้ออสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ และค่าบำรุงรักษาสິงอำนวยความสะดวก ตลอดจนค่าบริการในนิคมอุตสาหกรรมนั้น ทั้งนี้ ตามความเหมาะสมในด้านธุรกิจ

มาตรา 15 รายได้ที่ กนอ. ได้รับจากการดำเนินกิจการในปีหนึ่ง ๆ ให้ตกเป็นของ กนอ. และเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายต่าง ๆ สำหรับการดำเนินกิจการ และค่าภาระต่าง ๆ ที่เหมาะสม เช่น ค่าบำรุงรักษาและค่าเสื่อมราคา ตลอดจนหักเงินสำรองตามมาตรา 16 ประโยชน์ตอบแทนและโบนัสตามมาตรา 32 และมาตรา 35 หรือเงินสมทบกองทุนสงเคราะห์หรือการสงเคราะห์อื่นตามมาตรา 34 และเงินลงทุนตามมาตรา 66 แล้ว เหลือเท่าใดให้นำส่งเป็นรายได้ของรัฐ

ถ้ารายได้มีจำนวนไม่เพียงพอสำหรับรายจ่ายตามวรรคหนึ่งซึ่งมิใช่เป็นรายจ่ายที่หักเป็นเงินสำรองตามมาตรา 16 และโบนัสตามมาตรา 32 และมาตรา 35 และ กนอ. ไม่สามารถหาเงินจากทางอื่นได้ รัฐพึงจ่ายเงินให้แก่ กนอ. เท่าจำนวนที่ขาด

มาตรา 16 เงินสำรองของ กนอ. ให้ประกอบด้วยเงินสำรองธรรมดาซึ่งตั้งไว้เพื่อขาดเงินสำรองเพื่อขยายกิจการ เงินสำรองเพื่อไถ่ถอนหนี้ และเงินสำรองอื่นเพื่อความประสงค์แต่ละอย่าง โดยเฉพาะตามที่คณะกรรมการจะเห็นสมควร

เงินสำรองจะนำออกใช้ได้ก็แต่โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ

มาตรา 17 ทรัพย์สินของ กนอ. ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี

ส่วนที่ 2

คณะกรรมการและผู้ว่าราชการ

มาตรา 18 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า "คณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย" ประกอบด้วย ประธานกรรมการ และกรรมการอื่นอีกไม่เกินสิบคน รวมทั้งผู้ว่าการซึ่งเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง

ให้คณะรัฐมนตรีเป็นผู้แต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการอื่น ซึ่งมิใช่กรรมการโดยตำแหน่ง

มาตรา 19 ผู้ซึ่งจะดำรงตำแหน่งประธานกรรมการ กรรมการ หรือผู้ว่าจ้างต้องมีความรู้ ความชำนาญเกี่ยวกับบริหารธุรกิจ อุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ ผังเมือง เศรษฐศาสตร์ การพาณิชย์ การคลัง หรือกฎหมาย

มาตรา 20 ประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง ต้องมีคุณสมบัติตาม

(1) และ (2) และไม่มีลักษณะต้องห้ามตาม (3) (4) (5) (6) และ (7) ดังต่อไปนี้

(1) มีสัญชาติไทย

(2) มีอายุไม่เกินหกสิบห้าปีบริบูรณ์

(3) เป็นหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลาย

(4) เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด หรือคำสั่งที่ชอบด้วย

กฎหมายให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(5) เป็นข้าราชการการเมืองหรือดำรงตำแหน่งในทางการเมือง

(6) เป็นกรรมการพรรคการเมืองหรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง

(7) เป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาเกี่ยวกับ กนอ. หรือในกิจการที่กระทำให้แก่

กนอ. หรือในกิจการที่มีสภาพอย่างเดียวกันและแข่งขันกับ กนอ. ทั้งนี้ ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม

เว้นแต่เป็นเพียงผู้ถือหุ้นเพื่อการลงทุนโดยสุจริตในนิติบุคคลที่กระทำการอันมีส่วนได้เสียเท่านั้น

มาตรา 21 ให้ประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี

เมื่อครบกำหนดตามวาระดังกล่าวในวาระหนึ่ง หากยังมีได้มีการแต่งตั้ง กรรมการขึ้นใหม่ ให้ประธานกรรมการ และกรรมการที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นรักษาการใน ตำแหน่งต่อไปจนกว่าคณะกรรมการที่แต่งตั้งขึ้นใหม่จะเข้ารับหน้าที่

ประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

มาตรา 22 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา 21 ประธานกรรมการ หรือกรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(1) ตาย

(2) ลาออก

(3) คณะรัฐมนตรีให้ออก

- (4) เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (5) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 20

ในกรณีที่มีการแต่งตั้งกรรมการในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้ว ยังมีวาระอยู่ในตำแหน่งไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งเพิ่มขึ้นหรือแต่งตั้งซ่อม ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการที่แต่งตั้งไว้แล้วนั้น

มาตรา 23 ให้คณะกรรมการมีอำนาจวางนโยบายและควบคุมดูแลโดยทั่วไป ซึ่งกิจการของ กนอ. อำนาจเช่นว่านี้ให้รวมถึง

- (1) การออกระเบียบ หรือข้อบังคับเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามมาตรา 6 และมาตรา 10
- (2) การออกระเบียบ หรือข้อบังคับการประชุมและการดำเนินกิจการของ คณะกรรมการ และคณะอนุกรรมการ
- (3) การออกระเบียบหรือข้อบังคับการจัดแบ่งส่วนงาน วิธีปฏิบัติงาน และการเงินของ กนอ.
- (4) การออกระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดตำแหน่ง อัตราเงินเดือนหรือค่าจ้างของพนักงานและลูกจ้าง
- (5) การออกระเบียบหรือข้อบังคับการบรรจุ การแต่งตั้ง การเลื่อนเงินเดือนหรือค่าจ้าง การออกจากตำแหน่ง วินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์การลงโทษของพนักงานและลูกจ้าง
- (6) การออกระเบียบ หรือข้อบังคับการจ่ายค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทาง ค่าเช่าที่พัก ค่าล่วงเวลา และการจ่ายเงินอื่น ๆ
- (7) การออกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับเครื่องแบบพนักงานและลูกจ้าง
- (8) การออกระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการร้องทุกข์ของพนักงานและลูกจ้าง
- (9) การออกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับบัตรประจำตัวหรือเครื่องแต่งกายของบุคคล ซึ่งปฏิบัติงานภายในเขตอุตสาหกรรมส่งออก
- (10) การออกระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับบุคคล ซึ่งเข้าไปหรืออยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก

(11) การออกระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับกองทุนสงเคราะห์ หรือการสงเคราะห์อื่นเพื่อสวัสดิการของผู้ปฏิบัติงานใน กนอ. และครอบครัวด้วยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี

(12) การออกระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยในการใช้ และรักษาทรัพย์สินของ กนอ.

(13) การกำหนดราคาขาย อัตราค่าเช่า ค่าเช่าซื้อและระยะเวลาการเช่า และเช่าซื้อสิ่งหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ ค่าบำรุงรักษาสิ่งอำนวยความสะดวกและอัตราค่าบริการ ในนิคมอุตสาหกรรม

ระเบียบหรือข้อบังคับตาม (3) ถ้ามีข้อความจำกัดอำนาจของผู้ว่าการในการทำนิติกรรมไว้ประการใด ให้รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 24 เพื่อประโยชน์แห่งกิจการของ กนอ. ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อดำเนินกิจการอย่างหนึ่งอย่างใดของ กนอ. และกำหนดค่าตอบแทนอนุกรรมการได้

มาตรา 25 ให้คณะกรรมการแต่งตั้งผู้ว่าการ และกำหนดอัตราเงินเดือนของผู้ว่าการ โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี

มาตรา 26 ผู้ว่าการต้องมีคุณสมบัติตาม (1) (2) และ (3) และไม่มีลักษณะต้องห้ามตาม (4) (5) (6) (7) (8) และ (9) ดังต่อไปนี้

- (1) มีสัญชาติไทย
- (2) มีอายุไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์
- (3) สามารถทำงานให้แก่ กนอ. ได้เต็มเวลา
- (4) เป็นหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลาย
- (5) เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด. หรือคำสั่งที่ชอบด้วย

กฎหมายให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(6) เป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ รวมทั้งข้าราชการการเมือง ลูกจ้างของกระทรวงทบวงกรมหรือทบวงการเมืองที่มีฐานะเทียบเท่า หรือพนักงานส่วนท้องถิ่น

(7) ดำรงตำแหน่งในทางการเมือง รวมทั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นและผู้บริหาร

ท้องถิ่น

- (8) เป็นกรรมการพรรคการเมืองหรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง
- (9) เป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญา กับ กนอ. หรือในกิจการที่กระทำให้แก่ กนอ. หรือในกิจการที่มีสภาพเดียวกันและแข่งขันกับ กนอ. ทั้งนี้ ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม เว้นแต่เป็นเพียงผู้ถือหุ้นเพื่อการลงทุน โดยสุจริตในนิติบุคคลที่กระทำการอันมีส่วนได้เสียเช่นว่านั้น

มาตรา 27 ผู้ว่าการพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (1) ดาย
- (2) ลาออก
- (3) เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (4) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 26
- (5) คณะกรรมการให้ออกด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนกรรมการทั้งหมด โดยไม่นับรวมผู้ว่าการ และคณะรัฐมนตรีเห็นชอบด้วย

มาตรา 28 ผู้ว่าการมีหน้าที่บริหารกิจการของ กนอ. ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ และนโยบายที่คณะกรรมการกำหนดและมีอำนาจบังคับบัญชาพนักงานและลูกจ้าง ในการบริหารกิจการ ผู้ว่าการต้องรับผิดชอบต่อคณะกรรมการ

มาตรา 29 ผู้ว่าการมีอำนาจ

- (1) กำหนดระเบียบและวิธีปฏิบัติงาน ในการทำงาน of พนักงานหรือลูกจ้าง
- (2) ออกระเบียบในการบริหารกิจการของ กนอ. ทั้งนี้ โดยไม่ขัดหรือแย้งกับระเบียบหรือข้อบังคับของคณะกรรมการ
- (3) บรรจุ แต่งตั้งและถอดถอน เลื่อน ลด และตัดเงินเดือนหรือค่าจ้าง ตลอดจนลงโทษทางวินัยแก่พนักงานและลูกจ้าง ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตามระเบียบหรือข้อบังคับของคณะกรรมการ

มาตรา 30 ในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก ให้ผู้ว่าการเป็นตัวแทน กนอ. เพื่อการนี้ ผู้ว่าการจะมอบอำนาจให้บุคคลใดกระทำการเฉพาะอย่างแทนก็ได้ ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตามระเบียบหรือข้อบังคับของคณะกรรมการ

นิติกรรมที่ผู้ว่าการกระทำโดยฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับตามมาตรา 23 วรรคสอง ย่อมไม่ผูกพัน กนอ. เว้นแต่คณะกรรมการจะได้ให้สัตยาบัน

มาตรา 31 เมื่อผู้ว่าการไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้หรือเมื่อตำแหน่งผู้ว่าการว่างลง ให้คณะกรรมการแต่งตั้งพนักงานเป็นผู้ทำการแทนผู้ว่า หรือผู้รักษาการในตำแหน่งผู้ว่าการแล้วแต่กรณี และให้นำมาตรา 26 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้ผู้ทำการแทนผู้ว่าการ หรือผู้รักษาการในตำแหน่งผู้ว่าการ มีอำนาจหน้าที่อย่างเดียวกับผู้ว่าการ เว้นแต่อำนาจหน้าที่ของผู้ว่าการในฐานะกรรมการ

มาตรา 32 ประชากรกรรมการและกรรมการ ย่อมได้รับประโยชน์ตอบแทนและอาจได้รับโบนัส ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการรัฐมนตรีกำหนด

ส่วนที่ 3

พนักงานและลูกจ้าง

มาตรา 33 ให้พนักงานและลูกจ้างมีสิทธิอุทธรณ์เกี่ยวกับการลงโทษ หรือร้องทุกข์ได้ตามระเบียบหรือข้อบังคับของคณะกรรมการ

มาตรา 34 ให้ กนอ. จัดให้มีกองทุนสงเคราะห์หรือการสงเคราะห์อื่นเพื่อสวัสดิการของผู้ปฏิบัติงานใน กนอ. และครอบครัว ในกรณีพ้นจากตำแหน่ง ประสบอุบัติเหตุเจ็บป่วย ตาย หรือกรณีอื่นอันควรแก่การสงเคราะห์

มาตรา 35 พนักงานและลูกจ้างอาจได้รับโบนัสตามระเบียบที่คณะกรรมการรัฐมนตรีกำหนด

หมวด 2

นิคมอุตสาหกรรม

ส่วนที่ 1

การจัดตั้ง

มาตรา 36 นิคมอุตสาหกรรมมีสองประเภทคือ

- (1) เขตอุตสาหกรรมทั่วไป
- (2) เขตอุตสาหกรรมส่งออก

การจัดตั้ง การเปลี่ยนแปลงเขต และการยุบเขตอุตสาหกรรมทั่วไป ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาและให้มีแผนที่กำหนดเขตไว้ท้ายประกาศด้วย

การจัดตั้ง การเปลี่ยนแปลงเขต และการยุบเขตอุตสาหกรรมส่งออก ให้ตรา
เป็นพระราชกฤษฎีกาและให้มีแผนที่กำหนดเขตไว้ท้ายพระราชกฤษฎีกาด้วย

มาตรา 37 นิคมอุตสาหกรรมที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์
วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 38 เมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์เพื่อใช้ประโยชน์ในการจัด
ตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรม ให้ ก.น.อ. มีอำนาจดำเนินการเวนคืนตามกฎหมายว่าด้วยการเวนคืน
อสังหาริมทรัพย์

ในการนี้ จะตราพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่คิดว่าจะเวนคืน
ไว้ก่อนก็ได้ และให้นำบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์มาใช้บังคับโดยอนุโลม
อสังหาริมทรัพย์ที่ได้มาโดยการเวนคืนตามวรรคหนึ่งให้ตกเป็นของ ก.น.อ.
และให้ ก.น.อ. มีอำนาจดำเนินการโอนไปยังผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการที่เป็น
ประโยชน์ หรือเกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรมได้

มาตรา 39 เขตพื้นที่ใดที่บุคคลใดได้จัดสรรที่ดินเพื่อให้เป็นนิคมอุตสาหกรรม ถ้าได้ดำเนิน
การถูกต้องตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 37 แล้ว
คณะกรรมการด้วยความยินยอมของเจ้าของที่ดิน อาจดำเนินการให้พื้นที่นั้นเป็นนิคมอุตสาหกรรม
พระราชบัญญัตินี้ได้

มาตรา 40 ห้ามมิให้บุคคลใดใช้ชื่อที่มีอักษรไทยประกอบ หรืออักษรต่างประเทศซึ่งแปล
หรืออ่านว่า "นิคมอุตสาหกรรม" "เขตอุตสาหกรรมทั่วไป" หรือ "เขตอุตสาหกรรมส่งออก" ใน
ดวงตราป้ายชื่อ จดหมาย ใบแจ้งความ หรือเอกสารอย่างอื่นเกี่ยวกับธุรกิจโดยมิได้เป็นนิคม
อุตสาหกรรมตามพระราชบัญญัตินี้

ส่วนที่ 2

การประกอบกิจการ ประโยชน์ และข้อห้าม

มาตรา 41 ผู้ใดจะประกอบกิจการในนิคมอุตสาหกรรม ต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจาก
ผู้ว่าการ หรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมาย

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข
ที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา 42 บรรดาการปลูกสร้างอาคาร การตั้งโรงงาน และการประกอบกิจการโรงงาน ในนิคมอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการก่อสร้างอาคาร และกฎหมายว่าด้วยการผังเมือง แต่การอนุญาตซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการหรือผู้ซึ่งว่าการมอบหมาย

มาตรา 43 ในกรณีที่การปลูกสร้างอาคารโดยมิได้รับอนุญาตตามมาตรา 42 หรือในกรณีที่มีการปลูกสร้างอาคารผิดแผกจากแผนผังแบบก่อสร้างหรือรายการที่ได้รับอนุญาต หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาต ให้ กนอ. มีอำนาจสั่งระงับการก่อสร้าง แก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือรื้อถอนอาคารหรือส่วนแห่งอาคารดังกล่าวภายในระยะเวลาอันสมควร โดยแจ้งระยะเวลาให้ผู้ปลูกสร้างเจ้าของ หรือผู้ครอบครองอาคารทราบ

เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามวรรคหนึ่งแล้ว และผู้ปลูกสร้าง เจ้าของ หรือผู้ครอบครองอาคารไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ กนอ. ให้ กนอ. มีอำนาจจัดการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่เห็นสมควร เพื่อแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือรื้อถอนอาคารหรือส่วนแห่งอาคารนั้นได้โดยคิดค่าใช้จ่ายจากผู้ปลูกสร้าง เจ้าของ หรือผู้ครอบครองอาคารนั้น

มาตรา 44 ผู้ประกอบอุตสาหกรรม อาจได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินในนิคมอุตสาหกรรม เพื่อประกอบกิจการได้ตามจำนวนเนื้อที่ที่คณะกรรมการเห็นสมควรแม้ว่าจะเกินกำหนดที่จะพึงมีได้ตามกฎหมายอื่น

ในกรณีที่ผู้ประกอบอุตสาหกรรมซึ่งเป็นคนต่างด้าวเลิกกิจการ หรือโอนกิจการให้แก่ผู้อื่น ผู้ประกอบอุตสาหกรรมต้องจำหน่ายที่ดินที่ได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ให้แก่ กนอ. หรือผู้รับโอนกิจการแล้วแต่กรณี ภายในเวลาสามปีนับแต่วันที่เลิกหรือโอนกิจการ มิฉะนั้นให้อธิบดีกรมที่ดินจำหน่ายที่ดินนั้นตามประมวลกฎหมายที่ดินให้แก่ กนอ.

มาตรา 45 ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองเพียงเท่าที่พระราชบัญญัตินี้มีได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมได้รับอนุญาตให้นำคนต่างด้าวซึ่งเป็น

- (1) ช่างฝีมือ
- (2) ผู้ชำนาญการ

(3) คู่สมรสและบุคคลซึ่งอยู่ในอุปการะของบุคคลใน (1) หรือ (2) เข้ามาในราชอาณาจักรได้ตามจำนวนและภายในกำหนดระยะเวลาให้อยู่ได้ในราชอาณาจักรตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร แม้ว่าจะเกินกำหนดจำนวนหรือระยะเวลาให้อยู่ได้ในราชอาณาจักรตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง

มาตรา 46 ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าวเพียงเท่าที่พระราชบัญญัตินี้มีได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้คนต่างด้าวซึ่งเป็นช่างฝีมือหรือผู้ชำนาญการซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรตามมาตรา 45 ได้รับอนุญาตทำงานเฉพาะตำแหน่งหน้าที่การทำงานที่คณะกรรมการให้ความเห็นชอบ ตลอดระยะเวลาเท่าที่ได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักร

มาตรา 47 ผู้ประกอบอุตสาหกรรม ซึ่งมีภูมิลำเนาในราชอาณาจักรจะได้รับอนุญาตให้นำหรือส่งเงินออกไปนอกราชอาณาจักรเป็นเงินตราต่างประเทศได้ เมื่อเงินนั้นเป็น

- (1) เงินทุนที่ผู้ประกอบอุตสาหกรรมนำเข้ามาในราชอาณาจักร และเงินปันผลหรือผลประโยชน์อื่นที่เกิดจากเงินทุนนั้น
- (2) เงินกู้ต่างประเทศที่ผู้ประกอบอุตสาหกรรมนำมาลงทุนในการประกอบอุตสาหกรรมตามสัญญาที่ กนอ. ให้ความเห็นชอบ รวมทั้งดอกเบี้ยของเงินกู้ต่างประเทศนั้น
- (3) เงินที่ผู้ประกอบอุตสาหกรรมมีข้อผูกพันกับต่างประเทศตามสัญญาเกี่ยวกับการใช้ สิทธิและบริการต่าง ๆ ในการประกอบอุตสาหกรรมและสัญญานั้นได้รับความเห็นชอบจาก กนอ.

ในกรณีที่ระยะเวลาใดตุลการชำระเงินต้องประสบความยุ่งยากจำเป็นต้องสงวนเงินตราต่างประเทศให้มีสำรองไว้ตามสมควร ธนาคารแห่งประเทศไทยจะจำกัดการนำหรือส่งเงินนั้นออกไปนอกราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเพื่อผลดังกล่าวนี้ก็ได้ แต่จะไม่จำกัดการส่งเงินทุนที่ได้นำเข้ามาในราชอาณาจักรออกนอกราชอาณาจักรต่ำกว่าร้อยละสิบต่อปีของยอดเงินทุนดังกล่าวที่เหลืออยู่ในวันที่ 31 ธันวาคมของปี ถ้าการส่งเงินนั้นกระทำภายหลังจากที่นำเข้ามาแล้วเป็นเวลาสองปี และจะไม่จำกัดการส่งเงินปันผลต่ำกว่าร้อยละสิบห้าต่อปีของเงินทุนที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร และเหลืออยู่ในขณะที่ขอส่งเงินปันผลออก

มาตรา 48 ผู้ประกอบอุตสาหกรรมในเขตอุตสาหกรรมส่งออกจะได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนอากรขาเข้าและภาษีการค้าสำหรับเครื่องจักร อุปกรณ์เครื่องมือ และเครื่องใช้ รวมทั้งส่วนประกอบสิ่งดังกล่าว ที่จำเป็นต้องใช้ในการผลิตสินค้า และของ

ที่ใช้ในการสร้าง ประกอบ หรือติดตั้ง เป็นโรงงานหรืออาคารในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ทั้งนี้ เท่าที่ นำเข้ามาในราชอาณาจักรและนำเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออกตามที่คณะกรรมการอนุมัติ และต้อง ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา 49 ของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและนำเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออกเพื่อ ใช้ในการผลิตสินค้า ให้ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน อกรขาเข้าและภาษีการค้า

มาตรา 50 ของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและนำเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออกตาม มาตรา 49 รวมทั้งผลิตภัณฑ์ สิ่งพลอยได้ และสิ่งอื่นที่ได้จากการผลิตในเขตอุตสาหกรรมส่งออก หาก ส่งออกไปนอกราชอาณาจักรให้ได้รับยกเว้นอากรขาออกและภาษีการค้า

มาตรา 51 ของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและนำเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก รวม ทั้งผลิตภัณฑ์ สิ่งพลอยได้ และสิ่งอื่นที่ได้จากการผลิต หากนำออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออกเพื่อใช้ หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร จะต้องเสียค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน อกรขาเข้าและภาษีการค้า ทั้งนี้ ตามสภาพ ตามราคา และตามอัตราภาษีอากรที่เป็นอยู่ในวันที่นำ ออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก โดยถือเสมือนว่าได้นำเข้าในราชอาณาจักรในวันที่นำออกจากเขต อุตสาหกรรมส่งออก

มาตรา 52 ของที่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายให้ได้รับยกเว้นหรือคืนค่าภาษีอากร เมื่อได้ส่ง ออกไปนอกราชอาณาจักร แม้มิได้ส่งออกแต่นำเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก เพื่อใช้ตามมาตรา 49 ให้ได้รับยกเว้นหรือคืนค่าภาษีอากรโดยถือเสมือนว่าได้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักรในวันที่นำเข้าไปใน เขตอุตสาหกรรมส่งออก

มาตรา 53 การนำของเข้ามาในหรือนำออกไปจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก การเก็บรักษา และการควบคุมการขนย้าย ให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการนำของเข้า การส่งของออก และการเก็บของ ในคลังสินค้าตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมาใช้บังคับโดยอนุโลม กับทั้งต้องปฏิบัติตามระเบียบและพิธี การที่อธิบดีกรมศุลกากรกำหนด และให้นำบทลงโทษตามกฎหมายดังกล่าวมาใช้บังคับด้วย

มาตรา 54 ในกรณีที่ กนอ. เห็นสมควรสั่งให้ทำลายวัสดุที่ไม่ใช้หรือใช้ไม่ได้ซึ่งอยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ให้ กนอ. แจ้งเป็นหนังสือให้ประกอบอุตสาหกรรมหรือตัวแทนและอธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมศุลกากรมอบหมายทราบ และให้อธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมศุลกากรมอบหมายสั่งดำเนินการทำลายตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีกรมศุลกากรเห็นสมควร ของที่ได้ถูกทำลายตามหลักเกณฑ์และวิธีการดังกล่าวในวรรคหนึ่ง ให้ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน อกรขาเข้าและภาษีการค้า

มาตรา 55 ห้ามมิให้ผู้ใดนำของในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ว่าการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมาย การอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและแบบที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา 56 ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าไปหรืออยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ว่าการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมาย และต้องปฏิบัติตามระเบียบหรือข้อบังคับของ กนอ. การอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่คณะกรรมการกำหนด

หมวด 3

พนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา 57 พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในสถานที่ของผู้ประกอบอุตสาหกรรม หรือของผู้ประกอบกิจการอื่นในนิคมอุตสาหกรรมในระหว่างเวลาทำการ เพื่อสอบถามข้อเท็จจริง หรือเพื่อตรวจสอบเอกสารหรือสิ่งของใด ๆ ที่เกี่ยวกับกิจการอุตสาหกรรม หรือกิจการอื่นจากบุคคลซึ่งอยู่ในสถานที่นั้นได้ตามความจำเป็น ในกรณีเช่นนี้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบกิจการอื่นต้องให้ความสะดวกตามสมควร

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะเข้าไปในสถานที่ตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ว่าการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมายแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบกิจการอื่นทราบล่วงหน้าเป็นเวลาไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมง เว้นแต่กรณีผู้ว่าการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมายจะเห็นว่าเป็นการเร่งด่วน

มาตรา 58 พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าหน้าที่บุคลากรมีอำนาจตรวจค้นโรงงาน อาคาร ยานพาหนะ และบุคคล รวมตลอดถึงของใด ๆ ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก

มาตรา 59 ถ้าพบผู้ใดกำลังกระทำความผิด หรือพยายามกระทำความผิดหรือใช้ หรือช่วย หรือยุยง ให้ผู้อื่นกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายว่าด้วยศุลกากรในนิคมอุตสาหกรรม พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจจับผู้นั้นได้โดยไม่ต้องมีหมายจับ แล้วนำส่งพนักงานสอบสวนตามประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาพร้อมด้วยของกลาง เพื่อดำเนินการต่อไป

มาตรา 60 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 57 และมาตรา 58 หรือมาตรา 59 ให้ พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงบัตรประจำตัวตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวงต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง

มาตรา 61 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด 4

การควบคุม

มาตรา 62 ให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของ กนอ. เพื่อการนี้จะ สั่งให้ กนอ. ชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็นทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบาย ของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติการตามนโยบายของรัฐบาลหรือ มติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกิจการของ กนอ. ได้

มาตรา 63 ในกรณี กนอ. จะต้องเสนอเรื่องไปยังคณะรัฐมนตรีให้นำเรื่องเสนอรัฐมนตรี เพื่อเสนอต่อไปยังคณะรัฐมนตรี

มาตรา 64 ในการดำเนินกิจการของ กนอ. ให้คำนึงถึงประโยชน์ของรัฐและประชาชน

มาตรา 65 ให้ กนอ. เปิดบัญชีเงินฝากไว้กับธนาคารตามระเบียบของกระทรวงการคลัง

มาตรา 66 กนอ. ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อนจึงจะดำเนินกิจการดังต่อไปนี้ได้

- (1) การลงทุนเพื่อจัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรม
- (2) การเพิ่มทุนโดยตีราคาทรัพย์สินใหม่
- (3) การลดทุน

- (4) การกั๊ยืมเงินเกินสิบล้านบาท
- (5) การออกพันธบัตรหรือตราสารอื่นใดเพื่อการลงทุน
- (6) การจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ที่มีราคาเกินหนึ่งล้านบาท เว้นแต่เป็นการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ในนิคมอุตสาหกรรม
- (7) การจำหน่ายทรัพย์สินเกินหนึ่งล้านบาทจากบัญชีเป็นสูญ

มาตรา 67 ให้ กนอ. จัดทำงบประมาณประจำปีโดยแยกเป็นงบลงทุนและงบทำการสำหรับงบลงทุนให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาและให้ความเห็นชอบ ส่วนงบทำการให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบ

มาตรา 68 ให้ กนอ. วางและถือไว้ซึ่งระบบการบัญชีอันถูกต้องแยกตามประเภทงานส่วนที่สำคัญ มีการสอบบัญชีภายในเป็นประจำ และมีสมุดบัญชีของรายการ

- (1) การรับและจ่ายเงิน
- (2) สินทรัพย์และหนี้สิน

ซึ่งแสดงการงานที่เป็นอยู่ตามจริงและตามที่สมควรโดยพิจารณาตามประเภทงาน พร้อมด้วยข้อความอันเป็นเหตุที่มาของรายการนั้น ๆ

มาตรา 69 ทุกปี ให้สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีและตรวจบัญชี รวมทั้งการเงินของ กนอ.

มาตรา 70 ผู้สอบบัญชีและตรวจบัญชีมีอำนาจสอบสวนสรรพสมุดบัญชี และเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ของ กนอ. เพื่อการนี้ให้มีอำนาจสอบถามประธานกรรมการ กรรมการ อนุกรรมการ พนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานและลูกจ้าง

มาตรา 71 ผู้สอบบัญชีและตรวจบัญชีต้องทำรายงานผลของการสอบบัญชีเสนอคณะรัฐมนตรีภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี และให้ กนอ. โฆษณารายงานประจำปีของปีที่สิ้นไปนั้น แสดงบัญชีงบดุล บัญชีทำการ และบัญชีกำไรขาดทุน ซึ่งผู้สอบบัญชีและตรวจบัญชีรับรองว่าถูกต้องแล้ว ภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี

หมวด 5

บทกำหนดโทษ

มาตรา 72 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 40 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาทและปรับอีกวันละสองร้อยบาทตั้งแต่วันฟ้องจนกว่าจะเลิกใช้

มาตรา 73 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 41 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาทและให้ศาลสั่งให้ผู้นั้นหยุดประกอบกิจการจนกว่าจะได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 74 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 55 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ของที่น่าออกไปโดยฝ่าฝืนมาตรา 55 วรรคหนึ่ง ให้รับเสียทั้งสิ้น

มาตรา 75 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 56 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 76 ผู้ใดไม่ให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 57 วรรคหนึ่ง หรือขัดขวางหรือไม่ให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าหน้าที่ศุลกากร ตามมาตรา 58 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

บทเฉพาะกาล

มาตรา 77 ให้ผู้อำนวยการ พนักงานและลูกจ้างของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 339 ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2515 ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นผู้ว่าการ พนักงานและลูกจ้างของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 78 ให้คณะกรรมการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 339 ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2515 เป็นคณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ประธานกรรมการและกรรมการดำรงตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยขึ้นใหม่

เมื่อได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้คณะกรรมการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยตามวรรคหนึ่งพ้นจากตำแหน่ง

มาตรา 79 บรรดา นิคมอุตสาหกรรมทั่วไปที่ได้จัดตั้งขึ้นตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 339 ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2515 ให้ถือว่าเป็นเขตอุตสาหกรรมทั่วไปตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 80 บรรดา กฎกระทรวง ประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่ง ซึ่งออกหรือสั่ง โดยอาศัยอำนาจตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 339 ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2515 และใช้บังคับอยู่ในวันประกาศพระราชบัญญัตินี้ในราชกิจจานุเบกษา ให้ใช้บังคับได้ต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้.

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ส. ไทตระกิตย์
รองนายกรัฐมนตรี

สำเนาถูกต้อง

(นายกำจัด สว่างดี)
หัวหน้ากองกลาง

หมายเหตุ - เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เพื่อให้การดำเนินงานของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 339 ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2515 เป็นไปด้วยดียิ่งขึ้นและเหมาะสมกับสภาวะการณ์ในปัจจุบัน สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยเสียใหม่ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น.

ประวัติผู้เขียน

นายปรีชา นภาพฤกษ์ชาติ เกิดเมื่อวันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2498 ที่อำเภอ บางรัก
จังหวัดกรุงเทพมหานคร ได้เข้ารับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและการบัญชี จุฬาลงกรณ์-
มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2517 และสำเร็จปริญญา พณิชยศาสตร์ สาขาบุคลากร เมื่อ
ปีการศึกษา 2520 ปัจจุบันผู้เขียนดำรงตำแหน่ง ผู้จัดการฝ่ายการเงิน บริษัท โรงงานผลิตภัณฑ์
อาหารไทย จำกัด (ผลิตขนมสำเร็จรูป ไวไว) และกรรมการของบริษัท สยามร่วมมิตร จำกัด
(ผลิตข้าวเกรียบกุ้ง ฮานามิ)

ศูนย์วิทยพัชการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย